

В съответствие с изискванията на Устава на АРЗ, на 8 декември 2022 г. бе проведено Общо отчетно-изборно събрание на организацията. УС отчете цялостната дейност на Асоциацията през изтеклите три години. Събранието направи промени в Устава на организацията, освободи от отговорност членовете на досегашния УС и избра нов деветчленен УС. За Председател на новия УС бе преизбран г-н Горан Симеонов. Общото събрание взе решение да удостои със звание „Почетен председател” Горан Симеонов, а със званието „Почетен член” г-жа Михаела Кипрова, като отбеляза техния дългогодишен принос в развитието и дейността на организацията. В организационен план бяха набелязани мерорприятия, свързани с укрепване на организацията и нейното място в обществено-политическия живот в страната.

Макар и гражданска неполитическа организация АРЗ има своите виждания и становища за развитието на обществено-политическия живот в страната, които Общото събрание ни препоръча да доведем до знанието на българската общественост.

В Отчета на Управителния съвет намира място кратък анализ на външно-политическите събития, протичащи в Европа и света, както и вътрешно-политическите процеси у нас, в България. За съжаление отсъствието на достъп до обективна и достоверна информация затруднява задълбочения анализ и евентуална прогноза. За всички нас, като професионалисти обаче, е ясно, че в своето развитие светът е навлязъл в нов етап. Това е етърът на преминаване от еднополюсен към многополюсен свят.

В най-общи линии това означава геостратегическо преразделение, със създаването на нови центрове на власт и влияние, на преформатиране на икономическите зони и търговски потоци, на постепенно изграждане и утвърждаване на нови политико-икономически съюзи и образувания. В тези обективни процеси няма нищо необикновено, нищо изключително – тях светът трябва и ще ги преживее. Бедата, според нас, е начинът, по който се реализират тези процеси. Тук имаме предвид последователното разрушаване на досегашния международен ред и неговите институции, тяхното постепенно игнориране и взимане превес на „правото на силния“, свеждане до минимум на преговорите като средство за разрешаване на противоречията. Най-сериозната опасност това е налагането на военния способ, на войната като основно средство за разрешаване на спорните въпроси в двустранен и многостранен план. Най-пресният и драстичен пример това е войната в Украйна!!! Без да навлизаме в детайлите, без да търсим вина, изключително тежките икономически последици особено за народите на Европа, реалната опасност от деиндустриализация на ЕС, в резултат на санкциите срещу Руската федерация и новоприетите закони в САЩ, налагат бързо преустановяване на войната и търсене на дипломатическо решение между Украйна и Русия, всъщност между НАТО и Руската федерация. Нека отбележим, че прякото ангажиране на НАТО, чрез непрекъснати военни доставки крие реална опасност от волен или неволен сблъсък между Русия и НАТО.

Всичко това идва да покаже, че този преход ще бъде дълъг и мъчителен и можем само да се надяваме,

че няма да завърши с една унищожителна ядрена война. В това отношение историята показва, че поне досега такива тектонични промени и тяхното „разрешаване” са ставали, чрез война / Първата и Втората световни войни/. Да се надяваме на помъдряване на световните играчи!

Къде стои България в този все по-усложняващ се геостратегически пъзел на Балканите, в Черно море и в света?

За конкретните аспекти на вътрешнополитическата обстановка, за позициите на отделните политически партии и продължаващите безкрайни пазарлъци в парламента ние нито ще навлизаме в детайли, нито ще даваме оценки и препоръки. За нас е ясно, че българската политическа класа е твърде далеч от тежненятията и проблемите на българските избиратели, от техните ежедневни нужди особено във връзка с връхлитащите от всякъде кризи /икономическа, енергийна, здравна и т.н./, а самото общество на този етап не е в състояние да излъчи достойни и отговорни свои представители в парламента. Липсата на постоянно правителство и стабилно парламентарно мнозинство се отразява крайно негативно на външната политика на страната. В момента това ни прави ненадежден стратегически партньор в повечето инициативи на НАТО и ЕС от една страна, а от друга се превръщаме в страна-членка изпълняваща безпрекословно решенията и разпорежданията на Брюксел, без да сме в състояние да защитим своя национален интерес. Според нас, на настоящия етап българското общество и най-вече политическият му елит не са узрели, не са готови за стратегически

решения както във вътрешно-политически, така и в международен план, които да могат да определят геостратегическия статус на България за следващите десетилетия. Става въпрос за този избор, който ще определя бъдещото развитие на страната за години напред, за нейното геостратегическо поведение в променящия се свят. В тази връзка нека още веднъж подчертаем, че за сегашното състояние на нещата отговорност носят всички политически партии и правителства, били на власт през последните 30 години на „прехода“. Българският народ не е питан нито за членството ни в НАТО, нито за членството в ЕС. Настоящият „цивилизационен избор“ е продукт, преди всичко на конюнктурните стремежи на определени управляващи политически партии, отколкото на волята на българския народ. Нека отбележим, че за този избор, в ущърб на своя национален интерес, България заплати и продължава да заплаща тежка икономическа цена, Като започнем от деиндустриализацията на страната, вкл. затварянето на 4-те блока на АЕЦ „Козлодуй“, отпадането на АЕЦ „Белене“, която вече можеше да бъде на финала и стигнем до днешните санкции на ЕС, към които се присъединяваме безпрекословно, независимо, че сме най-бедната страна в ЕС .

За да заключим - Докато България няма приета с политически консенсус Национална доктрина, перспективите ще са непредвидими и мрачни, а проблемите ще се решават извън страната, без гаранция и възможност за защита на националните интереси. Пътят на България минава през отстояване на самостоятелна политика, засега в рамките на съюзите, в които членува. По-конкретно, това

означава България да настоява за промяна в досегашната политика на ЕС и НАТО, да съдейства активно за възобновяване преговорния процес и за прекратяване на военните действия между Русия – Украйна. Тук специално бихме открили необходимостта от борба за недопускане милитаризирането на Черно море. Превръщането на Черно море в зона на пряка конфронтация между Русия и НАТО е най-реалната опасност за превръщането на България в прифронтна държава. Основните усилия на българската дипломация трябва да се насочат към провеждането на политика на мир в Черно море и на Балканите, както и в горещите точки на постсъветското пространство в Черноморския регион.

Затова апелираме, нека не оставяме съдбата на България, бъдещето на нашите деца и българската държавност единствено на сегашните ни съюзници в НАТО и ЕС!